Director fondator: Mariana Brăescu

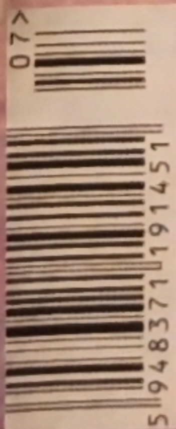
Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

7
2007

- poveşti
- poezii
- jocuri
- cântecele
- ghicitori

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat!

Planeta fluturilor

CASA

sumar

7
2007

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR ȘEF: arh. Mugur Kreiss
ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
REDACTOR: Manuela Covaleov
DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu
GROUP ADVERTISING DIRECTOR:
Mirela Iordache
ADVERTISING SALES MANAGER:
Andreea Enache
ABONAMENTE:
Raluca Marchitan
Tel.: 031.750.1000, fax: 314.46.54.
abonamente@burda.ro
www.burdadirect.ro
ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
http:/www.casalux.ro
e-mail: dragamea@casalux
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102
TIPAR: Infopress S.A., Odorhelu Seculesc

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana B

e vinde numai împreună cu Cărticica *Draga mea* pentru copii

Cărticica *Draga mea* de COLORAT

Ne jucăm și învățăm!

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI și **TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI**

Albina

Poezie trimisă de ed. **Adela Bărbulescu**, loc. Piteşti

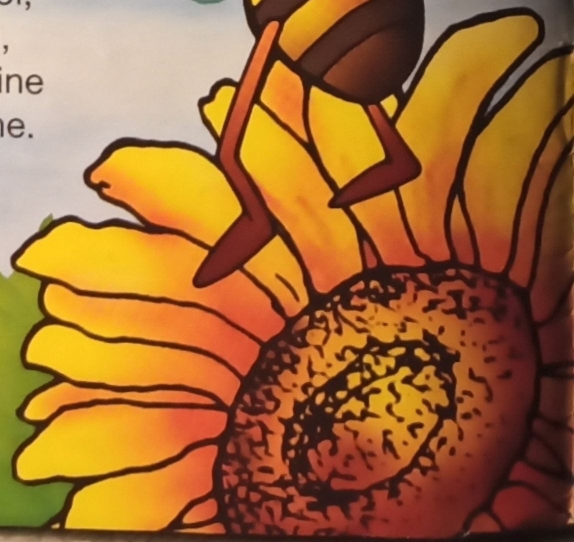
Alergând, azi, prin grădină
Dau de harnica albină
Culegând fără-ncetare
Dulceața din orice floare.

Şi-o întreb înduioşată:
-Tu, micuță-naripată,
De ce zbori din floare-n floare
Cât este ziua de mare?

-Eu muncesc, copil frumos,
Să-ți fiu ție de folos.
Eu adun din orice floare
Dulceața mirositoare.

Merg cu ea în stup apoi,
Unde-i locul cel de soi,
Şi-alături de multe-albine
Eu fac miere pentru tine.

Purcelul nostru

Poezie trimisă de învățător,
Veronica Manolache,
Scoala nr. 114,"Principesa Margareta",
Sector 5, Bucureşti

Purcelul nostru nu-i urât,
Chiar dacă-i porc şi are rât,
Nu este negru, nu-i nici alb,
E cu pete tot tărcat.

Patru picioruşe are -
Sunt cam scurte, mi se pare,
Iar la spate o codiță
(Seamănă cu-o sârmuliță!).

Poți observa la cap, de vrei,
Doi ochi foarte mititei,
Bot cu rât şi două nări,
Cu care râmă printre flori.

Mai are, dragul purceluş,
Două urechi - parcă de pluş -
Şi guiță foarte tare,
Când e ora de mâncare.

Are însă o calitate:
Mănâncă pe săturate
Mălai, grâu, porumb, tărâțe,
Fără mofturi, fără fițe.

Doi pisoi

Muţi şi Miţu sunt doi pisoi care de-abia au făcut ochi.
Sunt foarte curioşi din fire, aşa, ca orice pisică oricât de mică ar fi ea, şi de câte ori au prilejul cercetează casa.
Miţu e mai vioi, Muţi mai leneş, dar în general se înţeleg de minune şi chiar mâncarea şi-o împart frăţeşte, căci trebuie să vă spunem că cei doi mănâncă deja singuri.
Dar într-o zi a apărut o problemă.
Miţu, tot cercetând, a dat peste un pantof de sport. I-a plăcut atât de mult încât s-a gândit să-şi facă un culcuş în el, dar unde va sta Muţi? Hotărât lucru, Muţi nu avea loc şi el iar Miţu nici nu voia să renunţe la pantof, nici nu putea să încapă împreună cu Muţi.
Se gândi că ar fi mai bine să nu spună nimic şi începând din acel moment, atunci când i se făcea somn, după o partidă bună de joacă, dispărea misterios şi se ascundea în pantoful cu pricina. La început Muţi n-a observat, dar de la o vreme Miţu dispărea din ce în ce mai des şi câteodată, chiar noaptea, lipsea din cutia unde cei doi îşi aveau culcuşul.
Şi-atunci Muţi s-a gândit să-l urmărească. N-a fost greu să descopere unde se ascundea Miţu în orele de somn şi s-a supărat foarte tare, aşa că, atunci când Miţu apăru el ştie de unde, Muţi îşi luă inima-n dinţi şi-i spuse:
- Am văzut unde dormi şi mie de atâta vreme nu mi-ai spus nimic. Ce fel de frăţior eşti tu? Credeam că împărţim totul... Să ştii că sunt foarte supărat, adăugă Muţi.
Miţu, văzându-se descoperit, încercă o explicaţie.
- Ştii, aş fi împărţit cu tine pantoful, dar nu e loc decât pentru unul şi n-am vrut să te necăjesc. Ce-aş fi putut face?

Crezi că s-ar fi făcut loc mai mult dacă-ţi spuneam?
- Trebuia să renunţi şi tu, dacă nu aveam loc împreună. Aşa ar fi procedat un frăţior bun! De azi încolo nu mai împărţim nimic! hotărî Muţi supărat.
Din acea zi cei doi frăţiori s-au despărţit. Mâncau separat şi când unul apărea lângă farfuriuţa cu lapte, celălalt pleca. Nu se mai jucau cu acelaşi motocel de lână şi în general nimeni nu-i mai vedea împreună.
Stăpâna casei a observat acest lucru şi a încercat să descopere cauza acestei despărţiri. N-a fost greu să ghicească motivul pentru care cei doi se certaseră, căci văzuse că numai Miţu dormea în pantof, aşa că zâmbind curmă această gâlceavă, aducând şi celălalt pantof de pe unde fusese rătăcit.
Câteva zile Muţi i-a dat târcoale, căci nu-i venea să doarmă alături de Miţu, cu care se certase, dar într-o zi nu mai rezistă tentaţiei şi se cuibări şi el în celălalt pantof. Miţu s-a făcut o vreme că nu-l observă, dar nu pentru mult timp, şi i-a vorbit:
- Vezi, ai şi tu acum pantoful tău...
- Da, dar nu datorită ţie, îi reproşează Muţi.
- Mă rog, dar acum măcar nu mă mai invidiezi, încercă Miţu s-o dreagă.
- Dacă vrei să ştii, nici măcar nu-i aşa comod să dormi în pantof, constată Muţi.
Miţu n-ar fi vrut să recunoască, dar lucrurile chiar aşa stăteau.
Au mai dormit ei câteva zile în pantofi, după care, de comun acord, s-au întors în cutia în care dormeau împreună. Câteodată Miţu se gândea la pantoful acela, în care era grozav să stea atâta timp cât numai el avea aşa ceva. Pe urmă... Şi apoi şi spaţiul era prea mic acolo.
Acum erau din nou împreună şi lucrurile parcă arătau altfel. În definitiv suntem fraţi, spuneau ei, şi încercau să toarcă, aşa cum auziseră că face mama lor.

Luminiţa Toia

Basmobilul
Partea a IX-a
Planeta Fluturilor

Rezumat

Radu şi Mihai, buni prieteni şi colegi de clasă, călătoresc în lumea fantastică a basmelor, poveştilor, legendelor sau povestirilor S.F., cu ajutorul unui aparat numit BASMOBIL şi devin ei înşişi eroii unor aventuri petrecute în acele lumi.
Ultima aventură au petrecut-o în compania lui Aladin, din povestea "Aladin şi lampa fermecată", de unde au pornit-o spre Planeta Fluturilor.

- Ba sunt un fluturaş, vorbi personajul care îl auzise pe Mihai.
- Bună ziua, domnule fluturaş, îşi găsi prezenţa de spirit Mihai, suntem puţin derutaţi din pricina aripilor.
- De fapt, din pricina lipsei aripilor, îl completează Radu.
- Bună ziua, străinilor, pe mine mă cheamă Max şi n-am aripi pentru că sunt date la curăţat. Ştiţi, pentru eveniment. De altfel nici voi nu aveţi aripi. Bănuiesc o surpriză: le aveţi în bagaje.

Băieţii nu prea înţelegeau mare lucru, dar erau obişnuiţi de-acum cu tot felul de ciudăţenii, aşa că nu au dat prea mare importanţă spuselor lui Max. Acesta continuă:
- Cred că pentru eveniment aţi venit! Eu am fost trimis să întâmpin oaspeţii, continuă să turuie Max fără să aştepte vreun răspuns. Prinţesa Fluturica va fi încântată să vă cunoască. Sunteţi împreună, după cum vă arată veşmintele. Cam ciudate, după gustul meu, dar, mă rog, nu cunosc toate tendinţele modei. În privinţa aripilor sper că v-aţi adus şi câte o pereche pentru ceremonie, căci în turnir nu-i voie să purtaţi aripi, cu toate că ultima dată Împăratul Karapatake n-a vrut să renunţe la ele şi s-a creat un precedent periculos. Eu cred...
- Asta bate câmpii, murmură Mihai fără să mai asculte prostiile lui Max.
- Mai bine l-am întreba unde ne aflăm, sugeră Radu, şi adresându-i-se lui Max:
- Nu vă supăraţi, domnule Max, unde ne aflăm acum, că pe noi ne-a adus cineva care a plecat şi a uitat să ne spună acest mic amănunt, minţi el.
- Păi, cum unde? N-aţi venit în peţit la Prinţesa Fluturica? Dacă nu-i aşa, n-aveţi ce căuta aici, se răţoi domnul Max.

- Staţi, staţi, nu vă supăraţi aşa repede, încercă Mihai să potolească lucrurile, şi în şoaptă către Radu:
- Trebuie să-i facem pe plac, altfel ne lasă aici, în mijlocul deşertului ăsta roşu. Bineînţeles că de asta am venit, dar, ştiţi, suntem obosiţi după călătorie şi din cauza asta puţin cam zăpăciţi.
- Mă rog, răspunde îmbufnat domnul Max. Acum, că v-am explicat tot, puteţi merge la palat. Eu mai am de aşteptat şi alţi oaspeţi, şi spunând acestea se întoarse cu spatele, ofensat. Apoi peste umăr:
- Palatul se vede în zare, aşa că n-aveţi cum să-l rataţi...

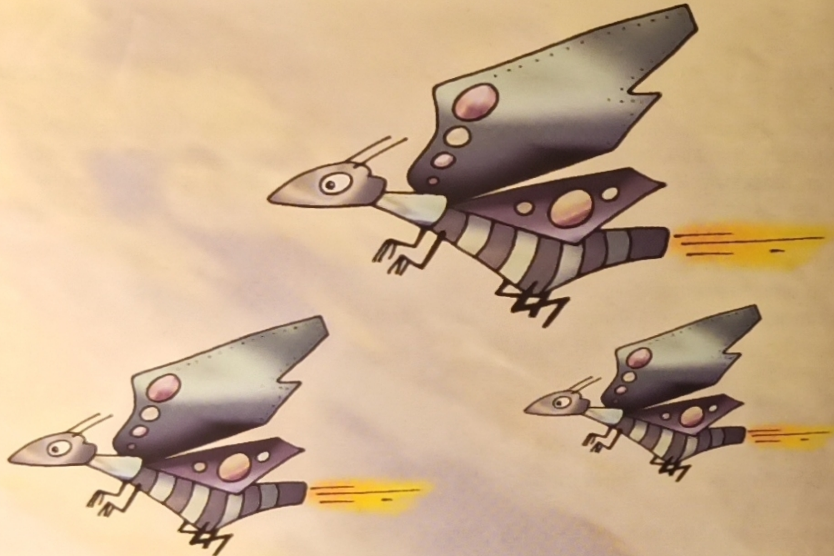
Băieţii se uitară nedumeriţi unul la altul.
- Hai să mergem, spuse Mihai, şi o porniră în direcţia palatului.

După o vreme de mers grăbit Radu constată:
- E mai departe decât părea la început. Încep să mă îngrijorez, mai ales că mi s-a făcut şi foame.
- Ai o pizza în traistă, îi aminti Mihai.
- Şi de băut? nu se dădu Radu bătut.

Mihai se înfurie.
- De băut mai aştepţi, dacă nu te-ai gândit să-ţi faci provizii!
- Nu ştiam c-o să ajungem în deşert.

În timp ce se ciorovăiau, ca din pământ apărură nişte ciuperci. Erau asemănătoare cu cele cunoscute, numai că erau foarte mari. Lângă ciuperci, un personaj ce semăna cu o omidă.
- Salut! zise omida.
- Salut! răspund băieţii amuzaţi.
- Mergeţi departe? se interesă omida.
- Pân' la palat, răspunde scurt Mihai.
- Tot la peţit? zâmbi omida.
- Nu chiar, răspunde Radu, suntem numai aşa, în vizită.
- Îmi închipuiam eu, că nu prea păreţi a peţitori. Mai degrabă vânzători de popilaci.

Băieții n-au înțeles ce sunt äia popilaci, dar au înțeles că arătau ca niște vânzători de ceva. N-au îndrăznit să întrebe, ca să nu se facă de râs, așa că încercară să schimbe subiectul.
- De când am venit n-am văzut nici un fluture, comentă Radu. De ce-i spune Planeta sau Împărăția, sau cum i-o spune, a Fluturilor?
- Păi, aveți în fața voastră un fluture, se lăudă omida.
Radu se miră.
- Dar fluturii au aripi...
- Păi o să am și eu în curând, dar nu-nțeleg de ce stau de vorbă cu voi. Plecați mai repede că pierdeți petrecerea.
- O s-o pierdem, că mergem cam greu prin deșert, spuse Mihai.
- Luați un fluture de două locuri, le sugeră omida, apoi dispăru împreună cu ciupercile.
Radu se încruntă.
- După POPILACI, acum FLUTURI DE DOUĂ LOCURI... Asta le întrece pe toate, apoi murmură în barbă: ce-or fi äia popilaci?
- Vreun fel de semințe, răspunse Mihai zâmbind.
- Mulțumesc! și Radu își continuă gânditor drumul.

În timp ce înaintau cu greu, constatară că, din când în când, din nisip răsăreau plante ciudate sau ciuperci care dispăreau la apropierea lor. Se părea că deșertul nu era chiar deșert și că era populat de tot felul de ciudățenii.
Radu se opri o clipă.
- Am obosit. Hai să facem o pauză. La urma urmei la ce ne grăbim așa? Povestea asta n-o știm deloc. Suntem pe un tărâm științifico-fantastic și putem avea tot felul de surprize. Oricum e mai palpitant decât într-o poveste obișnuită cu Zmei, Dragoni sau Vrăjitoare, cu toate că și aici am dat peste o Prințesă, un Împărat care, după cum am înțeles, nu respectă regulile și o perspectivă de nuntă.

- Sunt sigur că treaba cu nunta îți place cel mai mult, zâmbi Mihai. Unde-i nuntă e rost și de un ospăț. Mai bine ai profita și ai mânca pizza aia care cred că s-a întărit bine de-acuma. Dacă o mai ții mult, o duci la muzeu..., râse el.
- Că bine zici! își aminti Radu și cotrobăi prin traistă după pizza adusă de Duhul Inelului din povestea lui Aladin.
În timp ce Radu se lupta cu pizza, care într-adevăr se întărise, pe deasupra capetelor lor începură să treacă bâzâind un fel de fluturi, care nu prea erau fluturi, deși aveau forme și aripi oarecum asemănătoare. Păreau metalici și sclipeau în lumina care venea nu se știe de unde. Poate de la un soare ce nu se vedea dincolo de norii violeți. "Fluturii" lăsau o dâră de foc de la ceea ce păreau să fie motoare.
- Iată, în sfârșit, și ceva ce seamănă a S.F.! exclamă Mihai. Ce-or fi astea?
- Ai răbdare c-o să aflăm, răspunde Radu mestecând din greu din pizza ce arăta a carton presat.
Cei trei "fluturi" dispar în zare lăsând în urmă dâre de fum.
Mihai privi în urma lor.
- Parcă s-ar duce la palat, constată el.
- Ei, unii pe jos, alții pe sus, filozofă Radu în timp ce culegea din cutie ultimele firimituri de pizza. Aoleu, nu te-am întrebat dacă vrei și tu...
Mihai dădu din mână a lehamite.
- Nu mănânc eu așa ceva.
- Oricum îmi pare rău, și Radu aruncă cutia de carton în care fusese pizza.
- Ridic-o de-acolo, îl luă Mihai la rost. Bag-o în traistă până găsim un loc s-o aruncăm. Ce Dumnezeu, nu vezi ce curat e aici? Am venit noi să poluăm altă planetă, că Pământul nu ne ajunge...
Radu se bosumflă.
- Îmi pare rău, nu m-am gândit... Hai să mergem mai departe că s-ar părea că nu-i așa aproape palatul ăsta, schimbă el vorba.
Și-o porniră mai departe.

După un timp în care n-au mai zis nimic, Radu rupse tăcerea.
- Credeam că povestea asta S.F. e mai palpitantă, dar până la urmă în afară de câteva mici întâmplări pare destul de plicticoasă. Uite, de mai bine de o oră mergem prin nisip ca să ajungem la un castel, în care stă o Prinţesă, aşa, ca în cea mai obişnuită poveste. Şi nu era nevoie să venim până aici ca să găsim o Prinţesă care vrea să se mărite.
Mihai râse.
- Ar fi chiar interesant să te preocupe aşa ceva. Chiar mă gândesc cum ai fi însurat cu o Prinţesă... Însurat în clasa a patra..
Radu se încruntă.
- Trec într-a cincea, dar nu asta-i problema şi apoi nu-i frumos să râzi de prietenul tău cel mai bun.
- Glumeam şi eu aşa, ca să mai treacă vremea, de altfel... şi fraza se opri la jumătate căci în faţa lor, aşa cum constataseră că se întâmplă aici, apăru un fel de omuleţ de culoare galbenă, cu forme nedefinite şi la care cu greu puteai deosebi capul de corp sau mâinile şi picioarele ce păreau să-şi schimbe necontenit structura.
Băieţii învăţaseră lecţia, aşa că salutară politicos arătarea.
- Bună ziua, domnule, spuseră ei în cor.
- Bună ziua, eu sunt Lipici şi nu sunt fluture, se grăbi el să se explice.
- Păi, atunci..., începu Radu.
- M-am rătăcit, explică Lipici. De multă vreme încerc să ajung înapoi de unde am venit şi nu izbutesc.
- Sunteţi de pe altă planetă? se interesă Mihai.
- Nu, tocmai, de pe asta, dar nu izbutesc să ajung acasă. Fac ce fac şi ajung mereu la palat, de unde mă dau afară pentru că sunt lipicios şi din alt ţinut.

- Asta-i discriminare, exclamă Mihai. Dar, chiar, de ce nu vă întoarceţi în ţinuturile dumneavoastră, v-aţi rătăcit sau vă reţine altceva? întrebă Mihai bănuitor.
Lipici aplecă ochii.
- Sunt îndrăgostit de Prinţesa Fluturica, mărturisi el sfios. Nici nu vrea să se uite la mine. A pus să mă dea afară pentru că am murdărit covoarele... Ce să fac, dacă sunt lipicios?!
- Poate că ar fi bine să vă spălaţi, îi sugeră nevinovat Radu.
Lipici făcu ochii mari.
- La asta nu m-am gândit... Şi atunci poate...
- Da, poate, îl consolează Mihai.
Radu schimbă vorba.

- Dar dacă tot sunteţi de atâta vreme prin preajmă, ne explicaţi şi nouă unele lucruri?
- Cum ar fi? întrebă Lipici.
- Care-i problema cu peţitul Prinţesei? S-ar părea că sunt invitaţi din toate colţurile împărăţiei şi chiar mai departe. Cam care sunt obiceiurile aici?
- Of, of, începu să se smiorcăie Lipici fără să dea atenţie întrebării lui Mihai. Sunt o mulţime de pretendenţi şi printre ei şi Împăratul Fluturilor de Noapte, Karapatake. Cu ăsta nu-i de glumit. E în stare să răpună trei fluturi obişnuiţi dintr-o lovitură. Şi va fi un turnir... Cum să lupt eu cu aşa o namilă. Vine cu întreaga suită. Au fluturi de lux cu zece locuri, nu ca prăpădiţii ceilalţi care abia au fluturi de două locuri şi uneori şi ăştia închiriaţi. Nu mai spun de marcă, numai firme de firme, şi Lipici era pe punctul să izbucnească în lacrimi.
- Hai, nu plângeţi, îl consolă Radu. Poate putem să facem ceva pentru dumneavoastră, dar neapărat să faceţi un duş şi poate şi o saună.
- Acum noi plecăm spre palat. Să fiţi prin preajmă.
- Numai să strigaţi Lipici şi voi fi acolo într-o clipă.

Băieţii au plecat mai departe.
- Cred că fluturii de două locuri sunt ăia de i-am văzut zburând mai devreme. Trebuie să fie ceva aşa ca maşinile la noi, încercă să se dumirească Radu.
- Hai că mai avem puţin, îl încurajează Mihai.
Au mai făcut un mic efort şi s-au trezit în faţa palatului Prinţesei Fluturica, ce spre uimirea lor părea părăsit.

Va urma

Luminiţa Toia

Gărgăriţa

Gărgăriţa trebuie să ajungă pe unul dintre cele trei drumuri la una dintre cele trei cămări. Care drum este cel de pe care poate aduna cele mai multe boabe de mazăre?

a b c

1 2 3

Problemă: La ce oră sosesc?

Trimisă de înv. **Marius Mărăcinescu**, loc. Păuşeşti-Maglaşi, jud. Vâlcea

Şapte melci călătoresc
Printr-un crâng, pe o potecă;
E târziu şi se grăbesc
S-ajungă la discotecă.

Ei merg zece centimetri
Într-o oră, şi e trei;
Mai au patru decimetri
De parcurs, bieţii de ei...

Aşadar, la cât sosesc
Dumnealor unde doresc?

Mica bucătăreasă

Poezie trimisă de **Andreea Jianu**, 7 ani

Am o pungă de făină
Şi o sticlă de ulei,
Un pachet de margarină
Ca să fac cozonăcei.

Eu pun drojdie şi ouă,
Iar acum vă spun vouă:
Le-amestec în castron nou
Şi apoi mai pun un ou.

Le-amestec să ameţească
Şi apoi le pun să crească.
Mama în cuptor să-i pună.
Când sunt copţi zic "Poftă Bună!".

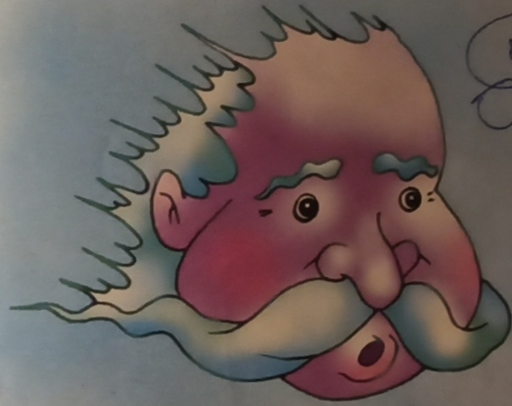

Povestea norului pufos

A fost odată un nor alb, pufos, frumos şi tare, tare curios. Norul nostru bucălat se ţinea după norii cenuşii care aduc ploaia şi urmărea picăturile ce porneau grăbite spre pământ. Uneori zâmbea fericit pe cerul senin şi dormea mângâiat de razele soarelui cu care este foarte bun prieten. Este prieten şi cu vântul, care îl plimbă de colo colo şi îl ajută să vadă locuri noi.

Azi a ajuns târziu după norii cei mari, cenuşii care au întunecat cerul unei frumoase zile de vară şi au trimis pământului răcoarea unei ploi. Jos totul e umed, florile sunt parcă mai frumos colorate iar lanul de grâu foşneşte fericit că boabele se împlinesc mai bine după ploaia curată de vară. Soarele îl bate pe umăr pe norul cel pufos şi acesta îşi întoarce privirea şi vede minunea: o ploaie de culori coboară pe lângă umărul lui de nor alb, face o boltă peste cer şi coboară peste lume. E prima oară în viaţa lui de nor când vede aşa ceva... A rămas fără cuvinte... Ar vrea să-l întrebe pe soare ce s-a întâmplat, dar este prea uimit de atâtea culori boltite peste pământ ca să mai poate vorbi. Noroc cu vântul care îi înţelege uimirea şi-i spune:

-E curcubeul, copilul soarelui!
Norul pufos ar vrea să ştie mai multe şi priveşte întrebător căte soare.
-E copilul meu drag, culorile lui apar numai după ce ploaia îi curăță drumul prin aer către pământ, şopteşte soarele ca pentru sine şi îşi vede mai departe de treabă trimițând raze calde să usuce pământul.
-Haide, norule pufos, joacă-te cu mine, spune Curcubeul. Eu mă ascund pe Pământ şi tu trebuie să mă găseşti. Vrei?
-Sigur, spune norul cel pufos .
Curcubeul parcă se scurge încet peste grădini, păduri, livezi şi sate, şi oraşe, iar jocul „De-a v-ați ascunselea" începe.
Norul pufos priveşte în jos cu atenție şi spune:
-Roşul e ascuns în trandafirii din grădină şi în cireşele din livadă. Uite oranjul în grămada de portocale din piață. Galbenul e chiar alături în lămâi şi în lanul de grâu

copt, verdele e peste tot, în frunzele din grădina de legume şi în livadă, albastrul e în râul cristalin ce coboară zglobiu din munte, indigo pot să găsesc pe rochița unei fetițe, ca şi violetul din culoarea florilor de liliac. Ce spui, te-am găsit cu toate culorile tale?

-Ei bine, norule, mi-ai găsit repede toate culori-le:roşu, oranj, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Îmi pare rău că nu ne mai putem juca acum, dar poți să-i rogi pe copii să se joace cu tine sau să-i priveşti cum se joacă între ei şi cum folosesc în dese-nele lor toate culorile mele.

Norul pufos e fericit. Are un nou prieten pe care chiar dacă nu-l poate vedea zilnic îl poate saluta în culorile din jurul lui pe care le vede în fiecare zi.

Poți şi tu să te joci cu prietenii căutând în jurul tău culori din curcubeu şi poți pune apoi culorile în desenele tale, pe care norul pufos sigur le va vedea de acolo de sus şi îți va zâmbi ori de câte ori îl vei privi.

Cifrele

de **Luminița Toia**

Noi aici, la grădiniță,
Foarte multe am aflat.
De la unu pân' la zece
Cifrele am învățat.

Când au apărut stinghere,
La-nceput mi-erau străine.
Dar acum, după o vreme,
Le cunoaştem foarte bine.

Dacă o strigăm pe nume
Orice cifră ne răspunde,
De la unu pân' la zece,
Când mai drepte, când rotunde.

Una e cam zvăpăiată,
Una pare că e grasă,
Una s-a-nfoiat în pene
Fiindcă e cea mai frumoasă.

Una pare supărată,
Alta parc-ar vrea să plece,
Dar le ştim stând laolaltă
De la unu pân' la zece.

Salvamarul

de **Luminița Toia**

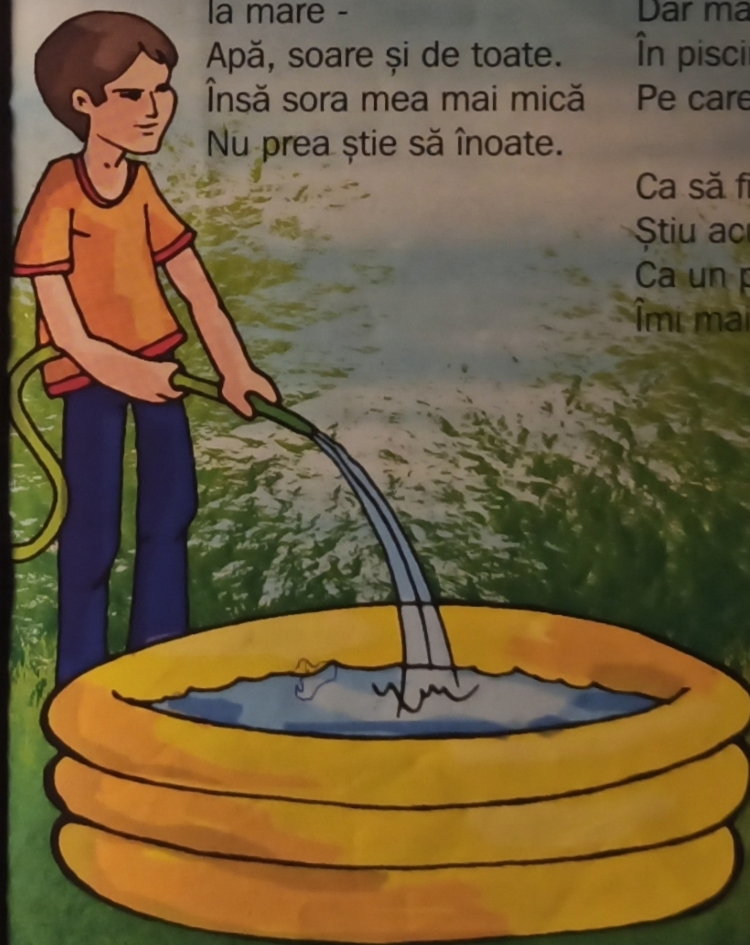
Toată lumea se agită
Și cu toți își pun speranță,
C-o s-aleagă cel mai bine
Un loc bun pentru vacanță.

Noi ne-am hotărât:
la mare -
Apă, soare și de toate.
Însă sora mea mai mică
Nu prea știe să înoate.

Și ca ea sunt mulți copii,
Care n-au măcar habar
Și de aceea hotărât-am,
Să devin brav salvamar.

Încă nu știu cum se face,
Dar mă antrenez și gata,
În piscina din grădină
Pe care-a umplut-o tata.

Ca să fiu în siguranță
Știu acuma ce-o să fac;
Ca un plus de prevedere,
Îmi mai pun înc-un colac!

Visul lui Dănuț

Dănuț se întorcea de la joacă. Fusese în părculețul de lângă casă unde se jucase cu alți copii și acum, pentru că se apropia ora mesei, o luase spre casă.

În drum își cumpără o banană, cu toate că n-ar fi trebuit să mănânce fructe înainte de masă, dar... Decoji tacticos banana, apoi, fără să se uite în urmă, aruncă peste umăr coaja, gândindu-se amuzat cum ar fi să calce cineva pe ea și să alunece, așa cum văzuse el într-un film cu Stan și Bran.

Era numai la doi pași de casă când, căutându-se în buzunar după batistă, dădu peste ambalajul napolitanelor pe care le mâncase de dimineață. "Ia te uită ce țin eu prin buzunare", gândi el, și aruncă hârtia mototolită pe trotuar, deși un coș de gunoi se afla la numai câțiva pași. Atunci auzi din spate o voce groasă:

- De ce arunci hârtia pe jos? N-ai văzut coșul?

Se întoarse mirat și ce-i fu dat să vadă: o mare pubelă (ladă pentru gunoi) cu mâini și cu picioare, așa cum nu mai văzuse niciodată, îl privea supărată clămpănind din capac.

- Tu n-ai învățat că nu trebuie să faci gunoi pe stradă? continuă pubela. De fapt, să nu faci gunoi nicăieri, căci pentru asta suntem noi, pubelele.

Dănuț se sperie de-a binelea și se pregăti s-o ia la sănătoasa. Pubela, parcă citindu-i gândurile, se răsti la el:

- Degeaba vrei să fugi, căci noi, coșurile, gălețile și lăzile de gunoi te vom găsi oriunde.

- O să mă apere tata, murmură Dănuț, căruia îi tremura glasul de frică, căci cine mai văzuse o pubelă care dojenea copii...

- Nu cred că tatăl tău este de acord să arunci tot felul de resturi pe jos. Cum ar arăta strada, dacă toată lumea ar face așa ceva? Sunt coșuri de gunoi peste tot și tu arunci coaja de banană pe trotuar?

Dănuț se gândi că este în pericol chiar să ia o chelfăneală de la pubela supărată, așa că nu mai stătu pe gânduri și o rupse la fugă, urmat îndeaproape de pubela ce clănțănea din capac la fiecare pas, strigând în urma lui:

- Să vezi ce-ți fac dacă te prind!

Dănuț dădu colțul spre casă, dar se întâlni nas în nas cu un coș pentru hârtii și găleata de gunoi din bucătăria mamei.

- Unde încerci să scapi? strigară în cor coșul și găleata. Mereu ai făcut gunoi pe care nu l-ai mai strâns niciodată, ba mai mult, ai ajuns să arunci pe jos tot felul de resturi. Să vedem ce ai de zis?

Dănuț se opri tremurând și cu glas mic spuse:

- Dar eu n-am vrut să...

- Cum n-ai vrut? se stropși pubela care-l ajunsese din urmă și auzise tot.

- Păi nu știam că..., încercă Dănuț să se apere.

- Nu știai că nu trebuie să faci gunoi în jurul tău? se auzi glasul unui coș de gunoi care tocmai coborâse de pe stâlpul pe care stătea și se înghesuia să ia și el parte la discuție.

Dănuț era gata să plângă.

- Vă promit că n-o să mai fac așa ceva niciodată, spuse el uitându-se împrejur, doar, doar o vedea vreun trecător care să-l apere, dar strada neașteptat de goală părea părăsită.

- Nu se va ține de cuvânt! exclamă găleata.

- Să-i mai dăm o șansă, se băgă și coșul de gunoi.

- Eu zic că trebuie pedepsit! își dădu cu părerea găleata.

- Stați așa! îi întrerupse pubela. De data asta îl iertăm, dar data viitoare îl dăm afară din oraș! Ai auzit, puștiule? adăugă ea scuturându-l de umeri pe Dănuț.

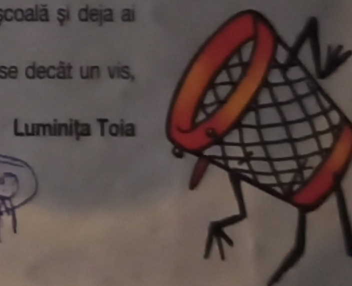
- Da, da, mai apucă Dănuț să murmure, când glasul mamei îl trezi din vis.

- Hai, Dănuț, trezește-te! Trebuie să mergi la școală și deja ai întârziat...

Dănuț deschise ochii și răsuflă ușurat. Nu fusese decât un vis, dar câte învățăminte nu trăsese din el...

Luminița Toia

Iepurașul

Poezie trimisă de prof. **Gina Ciobanu** și **Radu Vasile**, Școala Specială nr. 13, Periș, jud. Ilfov

Eu sunt mic și sperios
Toți îmi spun că sunt fricos,
Ce să fac, nu-i vina mea -
Tremur când aud ceva.

Uite-așa, dintr-un nimic
Inima bate „Tic-tic!".
Știu, e spre rușinea mea.
Credeți că mă pot schimba?

Crocodilul

Printre pomii din livadă
Frățiorul meu, Emil,
Alerga strigând cu spaimă
C-a văzut un... crocodil.

Însă o așa minune
Nimeni nu voia să creadă
Și atunci, să se convingă,
Au pornit mirați s-o vadă.

Printre frunzele de brustur
Toți s-au strecurat tiptil,
Așteptându-se să vadă
Crocodilul lui Emil...

Și acolo, ce-ntâmplare,
Jos, sub frunzele de viță,
Speriată, zgribulită
Se-ascundea o... șopârliță.

Luminița Toia

Cei 6 licurici

Dintre cei șase licurici, doar doi sunt identici. Poți spune care? Găsești răspunsul în numărul viitor.

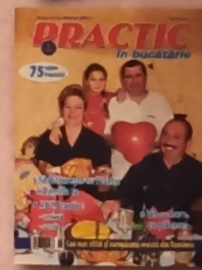

ABONAMENTE pentru perioada 2007 - 2008

Atenție!

Pe mandatul poștal, lângă adresa destinatarului (CASA LUX), trebuie să scrii neapărat și Codul unic de înregistrare: 5904439. Nu uita! Pe verso-ul mandatului poștal (unde scrie "loc pentru corespondență") menționează revista pentru care ai făcut abonamente.

Decupează și expediază talonul de abonament alăturat (cu tot cu adresa ta), numai însoțit de chitanța de plată (sau de copia acesteia) într-un plic timbrat pe adresa: Bd. Hristo Botev nr. 1, et. 4, cod 030231, București, sector 3

Sondaj iulie 2007

Părerea ta contează!

Am adus Cărticelei câteva schimbări. Vrem să îți cerem părerea despre ele. În plus, orice sugestie de-a ta e foarte importantă pentru noi. Doar vrem ca tu să ai lună de lună cea mai bună Cărticică!

La fiecare întrebare încercuiește răspunsurile care îți convin:

1. Îți place că acum există în revistă un mic capitol numit PENTRU CEI MAI MITITEI, dedicat copiilor până în 4 ani?
Da Nu

2. Sunt de ajuns 4 pagini pentru acest capitol, două cu poezii și două cu o poveste mititică? Da Nu

3. Dacă nu, ce altceva ai vrea să conțină aceste pagini?
....

4. Ai observat că și Cărticica de colorat s-a schimbat? Este bine dacă cei mititei au 6 pagini de colorat? Da Nu

Soluțiile jocurilor din nr. trecut

La circ, pagina 19
Soluția este 10

TALON de fidelitate

7
2007

Decupează talonul acum și trimite-l pentru TOMBOLA DE CRĂCIUN!

Numele copilului: ....

Numele părinților: ....

Adresa: ....

Telefon: ....

(continuarea sondajului de pe pagina anterioară)

5. Este bine că celelalte 8 pagini sunt dedicate școlarilor? Da Nu

6. Crezi că numărul de pagini dedicate celor două categorii de vârstă este bine ales? Da Nu

7. Dacă nu, ce propunere ai tu?
- pentru cei mititei ...pagini - pentru școlari ...pagini

8. Dacă te interesează și altceva decât subiectele propuse de noi în cele două Cărticele, scrie mai jos propunerile tale:

....

9. Care este mesajul tău pentru echipa care creează Cărticelele?

....

Numele și prenumele ....
Adresa: ....

Completează sondajul și trimite-l în plic timbrat pe adresa de corespondență a redacției noastre, la OP 41 - CP 102.
Menționează pe plic SONDAJ Cărticica DRAGA MEA pentru copii.

Ioana Visul copiilor

Revista pentru mama și pentru tata

Iunie 2007, nr. 6

Dragi pitici, La mulți ani!

36 DE SĂPTĂMÂNI
Aproape de finiș…

PARAZIȚI INTESTINALI
Îi depistăm, îi tratăm

5 PAȘI PERFECȚI
într-un program de vară pentru bebe

PE ARIPILE NOPȚII
Ce-ai visat puiule? Proiecții, semnificații

Atenție la „depozitul de sănătate"!

Copiii la soare: sfaturi pentru o protecție adecvată

www.visulcopiilor.ro

Revista pentru mama și pentru tata

Isidora cea smerită

Povestea Isidorei începe în urmă cu mult, mult timp în mânăstirea Tabenide din Egipt. Era o mânăstire de maici,unde viața de zi cu zi se scurgea ca într-o mare familie. Toate măicuțele își îndeplineau ascultările cum trebuie, mergeau la slujbe iar seara se retrăgeau în chilioarele lor curate și se odihneau. Erau îmbrăcate cuviincios, cu hainele lor lungi și negre, iar pe cap își purtau cu mândrie culioanele, un fel de căciulițe speciale pe care le poartă doar maicile.

În această mare familie își ducea viața și Isidora, o fecioară care venise și ea să trăiască aici, cine știe prin ce împrejurare. Numai că Isidora era cu totul diferită de toate măicuțele care trăiau acolo. Ce o făcea să fie atât de diferită? Deși arăta ca o fată obișnuită ea se comporta ciudat. Nu vorbea niciodată cu nimeni, și din această pricină măicuțele o ocoleau pe cât puteau. Nici măcar nu avea o cămăruță a ei. Dormea pe o scândură de lemn jos, în bucătărie, fără să-și pună nimic sub cap. Acesta era culcușul ei,

dar ea nu se supăra. Nu se supăra nici că celelalte surori (surorile sunt un fel de ucenice de călugărițe) nu o chemau la masă cu ele. Când celelalte terminau masa, intra și ea în bucătărie și se hrănea cu resturile de mâncare pe care le găsea. De multe ori nici nu mai găsea de mâncare, dar se mulțumea și cu o bucată de pâine uscată. Era îmbrăcată sărăcăcios iar pe cap purta o cârpă veche.

Ce ciudată li se părea Isidora celorlalte măicuțe! Ele o considerau chiar nebună și se bucurau că au pe cine pune să facă treburile cele mai grele din mânăstire. Căci am uitat să vă spun că Isidora muncea din greu. Spăla prin locurile cele mai murdare, căra apă, spăla vasele, făcea curat peste tot și în tot acest timp șoptea ceva cu buzele. Nimeni nu putea ști ce spunea căci vorbea foarte încet. Doar Dumnezeu știa; șoaptele Isidorei erau rugăciuni murmurate neîncetat cu inima și cu buzele și auzite doar de îngeri și sfinți. Dar călugărițele vedeau cu totul altfel. Ele credeau că Isidora vorbește singură și râdeau de ea: «Ia te uită, nebuna iar vorbește de una singură», și se închinau crezând că este îndrăcită. Isidora nu se plângea de viața pe care o ducea mai ales că surorile îi aruncau cuvinte de batjocură și de ocară și chiar o băteau.

Ea se ruga neîncetat şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru toate.
Iată însă cum s-au îndreptat lucrurile prin rânduiala lui Dumnezeu. Departe de acea mânăstire, într-o chilie din mijlocul unui deşert, trăia un călugăr pustnic pe nume Pitirun. Odată, în miez de noapte, părintele Pitirun a văzut un înger care i-a spus: «Părinte Pitirun, te rogi mult şi pentru aceea te crezi mare înaintea lui Dumnezeu, dar nu este aşa. Du-te în Egipt la mânăstirea Tabenidelor şi ai să găseşti acolo o femeie care este mult mai credincioasă şi curată în faţă Domnului decât tine».
S-a speriat Pitirun de această vedenie, dar nu a mai zăbovit şi a pornit la drum. A ajuns la mânăstire unde maicile l-au primit cu mare cinste. Au venit toate pe rând să ia binecuvântare de la el. Părintele le-a binecuvântat, dar nu a recunoscut în nici una din ele pe femeia de care îi vorbise îngerul. Atunci a întrebat:
- Sunteţi toate, nu lipseşte nici una?
- Mai este una la bucătărie, părinte, dar aceea e nebună!
- Să vină şi ea, a cerut părintele.
Când a venit Isidora, smerită şi cu capul în pământ, s-a aruncat în genunchi înaintea lui şi a spus:

- Binecuvântează-mă părinte !
Însă Părintele Pitirun s-a aşezat şi el în genunchi în faţa Isidorei şi i-a spus:
- Binecuvântează, maică!
Ce tulburare le-a cuprins pe maici. Ele şopteau:
- Părinte, te faci de râs, este nebună!
-Ba voi sunteţi nebune şi nesocotite ! le-a strigat el. Fecioara aceasta este înaintea lui Dumnezeu cu mult mai multă credinţă şi smerenie decât voi toate la un loc. Şi le-a mustrat părintele pe maici şi le-a ruşinat aşa încât au venit toate pe rând să-i ceară iertare Isidorei pentru toate relele pe care i le făcuseră. Isidora le-a iertat pe toate.
Maicile au promis să nu o mai supere cu nici un chip, dar a doua zi când s-au trezit, nu au mai găsit-o. Isidora fugise în miez de noapte, neştiută de nimeni, în lumea largă. În mânăstire a urmat o vreme de întristare şi căinţă căci abia atunci şi-au dat seama că alături de ele trăise o sfântă.

Repovestit de Cristina Manea

Învață o rugăciune!

MULȚUMIRE CĂTRE DUMNEZEU

Tu ne-ai dat puterea toată
Munca zilei s-o sfârșim,
La un loc cu toții iară
Doamne Sfinte-Ți mulțumim!

Ne-ai făcut cu-ndestulare
Pâinea vieții s-o primim,
Pentru grija-Ți iubitoare
Doamne Sfinte-Ți mulțumim!

Somn cu pace, noapte bună
De la Tine noi dorim
Și-înc-o dată împreună
Doamne Sfinte-Ți mulțumim!